Dosarul nr. 2-14157/24
2-24121116-12-2-25102024-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

30 mai 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Tatiana Balan
Grefier Bogdana Mamedov

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Magdalina Sava împotriva Elenei Fedorenco cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

constată:

La data de 23 octombrie 2024, Magdalina Sava a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Fedorenco cu privire la repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în vara anului 2019, aflându-se împreună cu Natalia Zaharia la sanatoriul din or. Sergheevka, Ucraina, a fost informată de către ultima despre faptul că, în Republica Moldova își desfășoară activitatea compania turistică de croazieră inCruises, prin intermediul căreia există oportunități de a călători cu vaporul în străinătate la un preț accesibil/rezonabil.

A menționat că, în luna august 2019, s-a deplasat la sediul companiei inCruises, care în acel moment era amplasat în mun. Chișinău, str. Tighina,49/3, pentru a afla dacă mai există oferte valabile pentru călătorii cu vaporul.

A susținut că, la adresa menționată a fost deservită de către Elena Fedorenco, care s-a prezentat ca angajată/reprezentantă a companiei inCruises și a recomandat cu încredere serviciile acestei companii.

A afirmat că, pârâta i-a propus în aceeași zi oferta online (oferta turistică), care conținea mai multe servicii turistice.

A notat că, potrivit ofertei propuse, ea urma să călătorească cu croaziera în mai multe locații/destinații turistice din Europa, începând cu data de 02 iunie 2021 până la data de 09 iunie 2021.

A declarat că, a acceptat oferta online propusă de către pârâtă, fapt pentru care i-a fost deschis un cont pe site-ul www.incruises.com, unde are până în

prezent calitate de utilizator și care conține mai multe date/informații esențiale despre operațiunile efectuate în privința selectării și achitării călătoriei.

A relevat că, a achitat în mod eșalonat prețul ofertei turistice pentru serviciile turistice, iar pe parcursul perioadei 27 septembrie 2019 – 21 ianuarie 2021 a transmis (cash) personal pârâtei Elena Fedorenco suma în mărime de 1 300 de dolari SUA.

A invocat că, începând cu luna martie 2020, la nivel național, cât și internațional, a intervenit pandemia în legătură cu răspândirea virusului COVID-19 și a fost în imposibilitate de a călători conform fișei de rezervare/ofertei turistice deja achitate. În contextul enunțat, în mod verbal a solicitat returnarea banilor achitați în mărime de 1 300 de dolari SUA pentru fișa turistică/oferta turistică, reieșind din circumstanțele în afara controlului reclamantei.

A mai invocat că, deși pârâta recunoaște faptul că, banii au fost încasați personal, aceasta a refuzat categoric restituirea mijloacelor bănești, motivând precum că, acest fapt este imposibil, deoarece nu este vina sa, iar în schimbul sumei de bani achitate, pârâta i-a propus o ofertă turistică alternativă, cu un preț mai mare în comparație cu oferta precedentă, pe care ea nu și-a putut permite.

A comunicat că, nu i-au fost prestate serviciile turistice și nici banii achitați pentru fișa de rezervare (oferta turistică) în mărime de 1 300 de dolari SUA nu i-au fost restituiți. Mai mult, pârâta a invocat că, anume ea poartă vina pentru imposibilitatea de a călători conform destinației selectate potrivit fișei de rezervare (ofertei turistice), fapt pentru care ar fi trebuit să-și asume personal eșecul și cheltuielile efectuate în mărime de 1 300 de dolari SUA.

Consideră că, pârâta i-a cauzat un prejudiciu material și moral considerabil, fapt care s-a soldat cu consecințe grave atât sub aspect financiar, cât și psihologic.

A menționat că, din toate instituțiile publice sesizate nici una n-a întreprins careva acțiuni în vederea stabilirii adevărului. Majoritatea și-au declinat competența și/sau au examinat laconic, superficial, indiferent reclamațiile/sesizările depuse de către ea, iar în astfel de circumstanțe, unica modalitate adecvată de restabilire în drepturi reprezintă adresarea în fața instanței de judecată.

A susținut că, la data de 22 mai 2024, pentru a evita declanșarea unui proces judiciar, a expediat în adresa pârâtei cerere prealabilă, prin care a solicitat repararea prejudiciului material și moral, oferind ultimei un termen de 7 zile din momentul recepționării, iar la data de 29 mai 2024, pârâta a recepționat cerere prealabilă la 29.05.2024, însă până la depunerea acțiunii n-a întreprins nici o acțiune în vederea satisfacerii acesteia.

Solicită încasarea de la pârâtă în beneficiul său a sumei de 1 300 de dolari SUA, cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 12 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral, a taxei de stat în mărime de 1 277 de lei, a taxei de timbru în mărime de 200

de lei, a cheltuielilor pentru serviciile poștale în mărime de 54 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4 000 de lei.

La data de 11 martie 2025, Elena Fedorenco a depus referință, prin care a indicat că, nu este nici angajată, nici reprezentanta comunității de internet a inCruises, nu are nici un statut juridic si nu pot fi recunoscută în calitate de pârâtă.

A menționat că, reclamanta a invocat că, a achitat în mod eșalonat prețul ofertei turistice pentru serviciile turistice, iar pe parcursul perioadei 27 septembrie 2019 – 21 ianuarie 2021 i-a transmis (cash) suma în mărime de 1 300 de dolari SUA, însă acestea sunt false.

A susținut că, însăși reclamanta, adresând cererea organului de urmărire penală la data de 03 ianuarie 2024, a primit răspunsul nr. 34/20/11939, prin care i-a fost comunicat că, nu au fost stabilite careva probe, ce puteau servi faptul constatării existentei unei contravenții.

A afirmat că, instituțiile publice sesizate, la fel, nu au recunoscut că, în acțiunile sale au fost comise careva încălcări. Astfel, în acțiunile sale lipsesc faptele prejudiciabile față de reclamantă.

A notat că, în luna septembrie 2019, cunoscuta sa, tot membru al clubului inCruises, a solicitat ajutorul pentru înregistrarea reclamantei pe platforma inCruises, întrucât aceasta nu deținea cunoștințele necesare pentru a realiza singură această procedură. Astfel, a asistat-o în procesul de înregistrare și i-a explicat principiile de funcționare ale companiei.

A declarat că, pe parcursul a opt luni, între 27 septembrie 2019 și 22 aprilie 2020, reclamanta a îndeplinit condițiile necesare pentru a fi membră activă a clubului și a rezervat o croazieră din Roma, programată în perioada 27 octombrie 2021 – 03 noiembrie 2021, însă din cauza pandemiei de COVID-19, croaziera a fost anulată, iar suma achitată de reclamantă a fost returnată în contul ei personal. Ulterior, cînd croaziera a fost reprogramată, reclamanta a refuzat să participe și a solicitat rambursarea banilor direct de la ea, deși nu are nicio legătură cu contul personal al reclamantei.

A relevat că, suma de 1 300 de dolari SUA, pe care reclamanta dorește să o primească de la ea, se află în continuare în contul personal al acesteia, accesibil prin platforma incruises.com. Prin urmare, pretențiile reclamantei sunt neîntemeiate.

A invocat că, nu a cauzat reclamantei prejudiciul moral, deoarece nu au fost identificate acțiuni ilegale sau neglijențe care să fi avut un impact psihic sau fizic asupra ultimei.

A mai invocat că, pretențiile reclamantei nu pot fi considerate întemeiate, întrucât nu există dovezi că, s-ar fi efectuat plăți către ea. Suma solicitată de

reclamantă se află în contul său personal, la care ea nu are acces. Banii sunt disponibile în cabinetul personal al reclamantei pe platforma incruises.com.

A comunicat că, reclamanta are posibilitatea de a se adresa direct companiei inCruises pentru soluționarea pretențiilor, inclusiv a celor formulate către ea.

Solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiata și ilegală, cu încasarea din contul reclamantei în beneficiul său a cheltuielilor de asistență juridică.

Reclamanta Magdalina Sava și reprezentantul acesteia, avocatul Valerian Coval, în ședința de judecată, au solicitat admiterea acțiunii, au susținut cele invocate în cererea de chemare în judecată, anexând pledoariile înscris la materialele cauzei, solicitând admiterea acțiunii în sensul formulat pe temeiurile de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul pârâtului Gheorghe Caciuc, în ședința de judecată, a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată și încasarea de la reclamantă în beneficiul pârâtei a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2 000 de lei.

Audiind participanții la proces, studiind materialele cauzei, instanța de judecată consideră acțiunea neîntemeiată și care urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Iar, în conformitate cu art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care

au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 9 alin. (2) lit. f) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane.

Conform art. 10 alin. (1) și (2) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă pînă la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice și juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Conform art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul civil, apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

Conform art. 19 alin. (1) - (3) și (5) din Codul civil, în condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat). Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic). Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.

În ședința de judecată s-a stabilit că, reclamanta Magdalina Sava, în calitate de utilizator, deține un cont pe site-ul www.incruises.com.

Reieșind din conținutul extraselor de cont, se confirmă că, reclamanta a realizat nouă plăți pentru rezervarea croazierei în perioada 02 iunie 2021- 09 iunie 2021 în sumă de 1 300 de dolari SUA (f. d. 12, 14-22).

Ulterior, începând cu luna martie 2020, a avut loc pandemia de COVID-19, iar ca urmare, reclamanta a fost în imposibilitate de a călători, fiind instituite interdicțiile aplicate la nivel global, în acest sens.

Din motivul că, călătoria nu a avut loc, altă ofertă turistică de către reclamanta Magdalina Sava n-a fost acceptată, iar banii nu au fost returnați, prin prezenta acțiune, aceasta solicită încasarea de la pârâta Elena Fedorenco în

beneficiul său a sumei de 1 300 de dolari SUA, cu titlu de prejudiciu material și a sumei de 12 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Conform art. 1998 alin. (1) din Codul civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

La caz, se reține că, pentru apariția răspunderii delictuale este necesar un fapt juridic. Acest rol îl îndeplinește temeiul răspunderii delictuale. Temeiul răspunderii delictuale este componența delictului civil. Componența delictului civil constituie o totalitate de elemente esențiale formulate de legiuitor ca necesare şi suficiente pentru angajarea răspunderii delictuale. Componența delictului civil include următoarele elemente (condiții): prejudiciul, fapta ilicită, raportul cauzal dintre faptă şi prejudiciu şi vinovăția.

Acestea sunt condițiile generale necesare pentru antrenarea răspunderii delictuale. Lipsa unei condiții, potrivit regulii generale, exclude răspunderea delictuală, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege când răspunderea delictuală se poate angaja şi în lipsa unor condiții. Dacă legea modifică sau restrânge cercul condițiilor necesare pentru angajarea răspunderii delictuale, suntem în prezența unor condiții speciale.

Nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu. Prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial (moral) ale faptei ilicite, apărute ca urmare a lezării drepturilor subiective. În dependență de posibilitatea evaluării, deosebim prejudiciu moral şi patrimonial.

Fapta ilicită este fapta prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, se lezează drepturile subiective sau interesele persoanei. Fapta ilicită poate apărea sub forma acțiunii sau inacțiunii. Fapta ilicită apare sub forma inacțiunii în acele situații când, potrivit legii, o persoană este obligată să îndeplinească o activitate sau să săvârșească o anumită acțiune. Abținerea de la îndeplinirea acestei activități sau de la săvârșirea acțiunii prevăzută de normele imperative constituie o faptă ilicită.

Pentru antrenarea răspunderii delictuale este necesar ca între fapta ilicită şi prejudiciu să existe un raport cauzal. Raportul cauzal este şi condiția în funcție de care se determină mărimea despăgubirii. Se repară numai prejudiciul care este consecința directă a faptei ilicite.

La fel, pentru angajarea răspunderii delictuale este necesară, potrivit regulii generale, vinovăția autorului faptei ilicite.

Instanța de judecată reține că, în prezenta cauză lipsesc cel puțin trei dintre aceste elemente esențiale: fapta ilicită nu este dovedită, vinovăția pârâtei nu este probată, iar ca urmare lipsește și legătura de cauzalitate.

La caz, reclamanta susține că, pârâta ar fi angajată sau reprezentantă a companiei inCruises International LLC și în această calitate, i-ar fi cauzat un prejudiciu material în sumă de 1 300 de Euro, reprezentând suma achitată către compania menționată.

Cu toate acestea, acțiunile pretins ilicite ale pârâtei nu au fost probate în niciun mod.

Reclamanta afirmă că, ar fi transmis personal, în numerar, suma respectivă către pârâtă, însă nu există nicio probă, care să confirme această susținere, iar pârâta a infirmat categoric aceste alegații.

Mai mult, niciun înscris anexat la dosar nu confirmă că, pârâta ar fi avut calitatea de angajată sau reprezentantă a companiei inCruises International LLC ori ar fi fost implicată în ridicarea mijloacelor bănești de la reclamantă.

Numele pârâtei nu figurează în conținutul documentelor depuse la dosar, iar simpla prezență a acesteia în capturi de ecran, fără indicarea sursei, datei sau contextului, nu poate constitui temei pentru recunoașterea unei funcții de răspundere în cadrul companiei menționate.

Or, calitatea de angajat ori de reprezentant al unei entități juridice, cu atât mai mult a unei companii străine, nu se prezumă, ci trebuie dovedită prin mijloace de probă certe, directe și admisibile, conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

În speță, pârâta a negat în mod expres existența unei relații contractuale sau de reprezentare cu compania inCruises, iar probele administrate de reclamantă nu sunt de natură să infirme această susținere.

În lipsa unor înscrisuri oficiale, contracte, împuterniciri sau alte dovezi, care să ateste raportul juridic invocat, susținerile reclamantei rămân pur declarative și nu pot fi reținute de instanță.

Chiar dacă s-ar reține că, reclamanta a suportat un prejudiciul material în sumă de 1 300 de dolari SUA, or, potrivit extraselor anexate la dosar, reclamanta a efectuat un număr de 9 plăți, în sumă totală de 1 300 de dolari USD, însă simpla existență a acestor tranzacții nu este suficientă pentru a angaja răspunderea civilă delictuală a pârâtei.

Reclamanta Magdalina Sava nu a demonstrat că, aceste plăți au fost efectuate către pârâta Elena Fedorenco, în nume propriu sau în calitate de reprezentant al companiei inCruises International LLC.

Mai mult, nu există nicio probă, care să ateste că, pârâta ar fi avut atribuții de colectare a mijloacelor bănești sau ar fi beneficiat personal de sumele respective.

Reclamanta susține că, s-a adresat mai multor instituții publice, inclusiv Inspectoratului de poliție Centru al DP mun. Chișinău, Ministerului Culturii, Oficiului Național al Turismului, Inspectoratului de Stat al Muncii, Inspectoratului de Stat pentru Supravegherea Produselor Nealimentare și Protecția

Consumatorilor, precum și Serviciului Fiscal de Stat, considerând că, acestea nu au întreprins acțiuni concrete pentru stabilirea adevărului. Totuși, reclamanta omite faptul că, fiecare dintre aceste instituții își exercită atribuțiile exclusiv în limitele competențelor stabilite.

Invocarea dezacordului cu răspunsurile primite de la instituțiile statului nu poate constitui, în sine, o probă a săvârșirii unei fapte ilicite de către pârâtă. Eventualele nemulțumiri față de răspunsurile acestor autorități se contestă în condițiile și procedurile prevăzute de legislația în vigoare.

La caz, se mai reține că, dreptul persoanei vătămate de a solicita repararea prejudiciului pe cale civilă este garantat, însă exercitarea acestui drept presupune dovedirea cumulativă a elementelor esențiale ale răspunderii civile delictuale: fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și vinovăția.

În prezenta cauză, probele administrate nu evidențiază în mod clar și convingător existența elementelor necesare angajării răspunderii civile delictuale.

În lipsa probării suficiente privind existența unei fapte ilicite, a unui prejudiciu cert, a legăturii de cauzalitate dintre acestea și a vinovăției persoanei presupus responsabile, nu se poate reține temeinicia prezentei acțiuni.

Rolul de stabilire a adevărului în cadrul unui litigiu civil revine instanței judecătorești, care desfășoară procesul în baza principiului contradictorialității, în limita pretențiilor înaintate și în temeiul probelor administrate.

Depunând cererea de chemare în judecată, reclamanta a fost ținută de obligația pozitivă a probațiunii, în sensul prevederilor art. 118 și art. 123 din Codul de procedură civilă, or, partea care afirmă un fapt în susținerea pretențiilor sale are obligația de a-l dovedi. În speță, reclamanta nu a făcut dovada faptelor invocate, iar argumentele prezentate nu sunt susținute prin mijloace de probă admisibile și concludente.

Instanța de judecată nu poate reține ca dovedite simple afirmații nesusținute probatoriu, întrucât procesul civil se desfășoară în baza principiului contradictorialității și al legalității administrării probelor.

Prin urmare, instanța de judecată conchide că, în lipsa unor dovezi certe privind existența faptei ilicite, vinovăția pârâtei și legătura de cauzalitate, acțiunea depusă de către reclamantă este neîntemeiată.

Astfel, din considerentele menționate, instanța de judecată ajunge la concluzia de a respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a

fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În conformitate cu art. 96 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Având în vedere că, instanța de judecată a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată, se impune și respingerea cererii reclamantei cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Instanța de judecată atestă că, în cadrul prezentului proces, Elena Fedorenco a fost reprezentată de către Gheorghe Caciuc, împuternicit prin mandatul nr. MA 2273285 din 05 mai 2025 (f. d. 74), iar pentru serviciile de asistență juridică a achitat suma de 2 000 de lei (f. d. 107).

Prin urmare, instanța de judecată consideră necesar de a încasa de la Magdalina Sava în beneficiul Elenei Fedorenco cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2 000 de lei, care este una reală, necesară și rezonabilă.

Sintetizând cele expuse mai sus și examinând probatoriul administrat la dosar prin raportarea acestuia la prevederile art. 118, 121 și 122 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată reiterează că, acțiunea depusă de către Magdalina Sava împotriva Elenei Fedorenco cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată, cu compensarea cheltuielilor de asistența juridică din contul reclamantei, care a pierdut procesul.

În conformitate cu art. 236, 238-241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată

hotărăște:

Se respinge acțiunea depusă de către Magdalina Sava împotriva Elenei Fedorenco cu privire la repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată ca fiind neîntemeiată.

Se admite cererea înaintată de către reprezentantul Elenei Fedorenco, avocatul Gheorghe Caciuc cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică.

Se încasează de la Magdalina Sava (IDNP *****) în beneficiul Elenei Fedorenco (IDNP *****) cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2 000 (două mii) de lei.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
judecătorul Tatiana Balan